

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 562

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 august 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 727 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 179 alin. (1)—(4) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.....	2-3	suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	7-10
Decizia nr. 730 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor.....	3-4	Decizia nr. 763 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	10-12
Decizia nr. 741 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	5-7	Decizia nr. 769 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	13-14
Decizia nr. 762 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru		Decizia nr. 777 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 727**

din 2 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 179 alin. (1)—(4)
din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 187 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Tiberiu Spătaru în Dosarul nr. 6.710/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.898D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 4.168D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acelorași dispoziții de lege, excepție ridicată de Maria Baidibă în Dosarul nr. 1.124/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.898D/2010 și nr. 4.168D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.168D/2010 la Dosarul nr. 2.898D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.710/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 187 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.**

Excepția a fost ridicată de Tiberiu Spătaru cu prilejul soluționării unei contestații la executare.

Prin Încheierea din 5 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.124/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 187 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Excepția a fost ridicată de Maria Baidibă cu prilejul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat, care obligă persoanele care au încasat necuvenit sume cu titlu de prestații de asigurări sociale la restituirea acestor sume, este neconstituțional, întrucât nimeni nu poate fi obligat să plătească pentru fapta săvârșită din culpa altei persoane. În același sens se arată că debitele în virtutea cărora s-au făcut rețineri din pensie nu sunt imputabile titularilor dreptului la pensie.

Tribunalul Bacău — Secția civilă și Tribunalul Vâlcea — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 187 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:
„(1) *Sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează de la beneficiari în termenul de prescripție de 3 ani.*

(2) *În cazul prestațiilor de asigurări sociale, altele decât pensiile, recuperarea sumelor prevăzute la alin. (1) se efectuează de către angajator sau, după caz, de instituția care efectuează plata drepturilor de asigurări sociale.*

(3) *Casele teritoriale de pensii recuperează sumele plătite necuvenit de la plătitorii prevăzuți la alin. (2).*

(4) *Sumele plătite necuvenit prin intermediul caselor teritoriale de pensii se recuperează de la beneficiari în baza deciziei casei respective, care constituie titlu executoriu. Sumele rămase nerecuperate de pe urma beneficiarilor decedați nu se mai urmăresc.”*

Curtea constată că, ulterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate, Legea nr. 19/2000 a fost abrogată prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Actul abrogator a preluat însă

soluția legislativă criticată în art. 179 alin. (1)—(4), într-o redactare asemănătoare, astfel: „(1) *Sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează de la beneficiari în termenul general de prescripție de 3 ani.*

(2) *În cazul prestațiilor de asigurări sociale, altele decât pensiile, recuperarea sumelor prevăzute la alin. (1) se efectuează de către angajator sau, după caz, de instituția care efectuează plata drepturilor de asigurări sociale.*

(3) *CNPP, prin casele teritoriale de pensii, precum și casele de pensii sectoriale recuperează sumele plătite necuvenit de la plătitorii prevăzuți la alin. (2).*

(4) *Sumele plătite necuvenit prin intermediul caselor teritoriale de pensii și al caselor de pensii sectoriale se recuperează de la beneficiari în baza deciziei casei respective, care constituie titlu executoriu.”*

Autorii excepției consideră că aceste prevederi de lege aduc atingere dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 139 alin. (1) referitor la stabilirea numai prin lege a impozitelor, taxelor și altor venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 334 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 13 octombrie 2004, Curtea reținea că dispozițiile art. 187 din Legea nr. 19/2000 „nu contravin niciunei prevederi constituționale, ci, dimpotrivă, se întemeiază pe îndatorirea prevăzută de art. 57 din Constituție, republicată, potrivit căreia drepturile și libertățile trebuie

exercitate cu bună-credință și fără să se încalce drepturile și libertățile altora. Obligația de restituire a drepturilor de asigurări sociale încasate necuvenit nu se întemeiază pe regulile răspunderii civile delictuale, ci pe normele de drept comun referitoare la îmbogățirea fără justă cauză, cuprinse în art. 992 și următoarele din Codul civil”.

De asemenea, prin Decizia nr. 406 din 7 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.026 din 5 noiembrie 2004, Curtea a reținut că „Prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, republicată, nu sunt încălcate, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice”.

A admite ipoteza contrară ar însemna a pune un semn de egalitate între persoanele care beneficiază de sume suplimentare de bani fără un just temei și cele care nu beneficiază de astfel de sume, precum și a lipsi casele de pensii de sumele care le aparțin, situații evident inadmisibile.

Existența sau inexistența unor greșeli la calcularea sau la plata pensiei, precum și mărimea debitului creat ca urmare a acestora constituie probleme de fapt a căror stabilire intră în competența exclusivă a instanței judecătorești și asupra căroră, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională nu se poate pronunța.

În sfârșit, în ceea ce privește dispozițiile art. 47 și art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, neputându-se vorbi despre existența unui drept fundamental la sume necuvenite.

Aceeași concluzie se impune și pentru dispozițiile art. 139 din Constituție, întrucât nu sunt prevăzute venituri la bugetul asigurărilor sociale de stat printr-un alt act normativ decât legea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 179 alin. (1)—(4) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Tiberiu Spătaru în Dosarul nr. 6.710/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția civilă și de Maria Baidibă în Dosarul nr. 1.124/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 730

din 2 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47
din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, excepție ridicată de Silviu Ionuț Gruianu în Dosarul nr. 14.752/281/2009 al Judecătoriai Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 14.752/281/2009, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor.**

Excepția a fost ridicată de Silviu Ionuț Gruianu cu prilejul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. În acest sens arată că se instituie o discriminare între militarii care nu mai sunt cadre active, întrucât și-au dat demisia pentru a trece într-o altă unitate și militarii cadre active care au trecut la alte unități prin transfer, iar nu prin demisie. Astfel, autorul arată că, dându-și demisia înaintea împlinirii termenului de 10 ani de activitate în cadrul Serviciului Român de Informații, a fost obligat la plata cheltuielilor de școlarizare, însă dacă i s-ar fi dat posibilitatea să se transfere, iar nu să-și dea demisia pentru a se reîncadra ulterior, nu ar mai fi fost ținut de această obligație.

Judecătoria Ploiești apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, excepție ridicată de Silviu Ionuț Gruianu în Dosarul nr. 14.752/281/2009 al Judecătoriai Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998, dispoziții potrivit cărora, *„Când militarii sunt trecuți în rezervă sau în retragere, când contractul militarilor angajați încetează ori când personalul civil nu mai este încadrat în unități militare, unitățile militare care au în evidență debite din imputații definitive, indiferent de valoarea lor, le transmit spre executare organelor financiare în raza cărora domiciliază debitorii. Confirmarea de către aceste organe a primirii titlului executoriu constituie actul pe baza căruia creanța se scade din evidența contabilă a unității care a transmis titlul executoriu”.*

Autorul excepției consideră că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție referitor la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat reglementează, la modul general, procedura de recuperare a debitelor de la militarii ori personalul civil care nu mai este încadrat în unitățile militare. Această reglementare nu este de natură a aduce discriminări între persoane aflate în situații identice, de vreme ce persoanele care își continuă activitatea în unitățile militare se află evident într-o situație diferită de cele care nu mai sunt active ori încetează raporturile de serviciu cu unitatea militară. Astfel, în cazul celor dintâi, unitatea are în continuare posibilitatea de a recupera debitele pe parcursul desfășurării raporturilor de serviciu, pe când, în cea de-a doua situație, încetarea raporturilor de serviciu impune reglementarea situației financiare a debitorilor.

Faptul că, ulterior încetării contractului militarilor angajați într-o unitate, aceștia se încadrează într-o altă unitate reprezintă un aspect irelevant, întrucât, la momentul încetării contractului, angajatorul nu putea cunoaște opțiunile ulterioare ale angajatului. Dacă, având cunoștință de aceste împrejurări, angajatorul a preferat totuși încetarea contractului în locul transferului, aceasta reprezintă o problemă de aplicare a legii, care revine competenței instanței de judecată, iar nu celei de contencios constituțional.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 741

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochișu	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Natalia Miulescu în Dosarul nr. 1.505/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.680D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.321D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și implicit a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Rozalia Derzsi (născută Keresztes), în Dosarul nr. 1.174/102/2010 (număr în format vechi 2.481/2010) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.321D/2010 la Dosarul nr. 3.680D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

Prin Încheierea din 19 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.505/115/2010, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Natalia Miulescu în cadrul soluționării unei acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și a unor măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Prin Încheierea din 7 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.174/102/2010 (număr în format vechi 2.481/2010), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și implicit a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Rozalia Derzsi (născută Keresztes) în cadrul soluționării unei acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și a unor măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că legiuitorul, prin Legea nr. 221/2009, a urmărit, de fapt, să ofere posibilitatea persoanelor care au suferit condamnări politice sau au fost subiectul unor măsuri

administrative cu caracter politic, precum și după decesul acestora, soțului sau descendenților lor de a obține o reparație, care urma să fie stabilită de către instanța de judecată, în funcție de probele administrate de fiecare reclamant. Or, prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, „Guvernul a plafonat în mod abuziv limita maximă a daune lor morale”.

De asemenea, autorii consideră că nu se creează un regim echitabil în acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral suferit, astfel cum este prezentat în expunerea de motive, ci rezultă contrariul, având în vedere faptul că un număr foarte mare de cauze cu acest obiect au fost deja soluționate, iar despăgubirile acordate depășesc cu mult maximul stabilit prin prevederile ordonanței criticate, iar art. II din aceeași ordonanță contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), deoarece prevede că dispozițiile Legii nr. 221/2009 se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ceea ce înseamnă că se atribuie un efect retroactiv dispozițiilor art. I.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

Tribunalul Mureș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată prin prisma încălcării art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât, prin actuala reglementare, se tinde la generarea unor discriminări între persoanele îndreptățite la despăgubiri morale și la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece stabilirea unor limite maxime ale despăgubirilor morale de către puterea executivă apare ca o imixtiune în activitatea puterii judecătorești.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 3.680D/2010, apreciază că dispozițiile art. I pct. 1 și II sunt neconstituționale, iar cele ale art. I pct. 2 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, în Dosarul nr. 3.680D/2010, îl constituie prevederile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, iar în Dosarul nr. 4.321D/2010, îl constituie dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și implicit prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, precum și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Din motivările autorilor excepției de neconstituționalitate, precum și din considerentele încheierilor de sesizare reiese că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada

6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „*Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în quantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»*

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 52 alin. (3) privind stabilirea prin lege organică a condițiilor și limitelor dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 alin. (1) care prevăd că „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”, art. 76 alin. (1) care stabilește că „*Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere*”, art. 108 alin. (3) privind actele Guvernului și art. 115 referitoare la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt neconstituționale.

În aceste condiții, Curtea observă că în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Natalia Miulescu în Dosarul nr. 1.505/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă și de Rozalia Derzsi (născută Keresztesi) în Dosarul nr. 1.174/102/2010 (număr în format vechi 2.481/2010) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 762

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 27.870/3/2009 și care formează obiectul Dosarului nr. 3.880D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Aristide Buzuloiu a depus la dosar note scrise prin care, în esență, formulează precizări privind desfășurarea judecății și hotărârea instanței de fond, precum și motivele de recurs împotriva acesteia.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.881D—3.884D/2010 și nr. 3.954D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată, din oficiu, de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în dosarele nr. 15.524/3/2010, nr. 6.603/3/2010, nr. 3.328/3/2010 și nr. 26.160/3/2010, precum și de Ioan Adrian Băltărețu și Nicolae-Marius Băltărețu în Dosarul nr. 419/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde personal partea Dionisie Dărău și, pentru partea Mihai Gheorghe Ștefănescu, avocatul Anelis-Vanina Istrățescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.880D—3.884D/2010 și nr. 3.954D/2010, având în vedere că acestea au obiect identic.

Partea Dionisie Dărău și reprezentantul părții Mihai Gheorghe Ștefănescu sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.881D—3.884D/2010 și nr. 3.954D/2010, la Dosarul nr. 3.880D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente Dionisie Dărău, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Avocatul părții Gheorghe Mihai Ștefănescu solicită admiterea criticii de neconstituționalitate și arată că aceleași rațiuni care au stat la baza pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 1.354/2010 subzistă și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate invocată, din oficiu, de Tribunalul București — Secția a III-a civilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 27.870/3/2009, nr. 15.524/3/2010, nr. 6.603/3/2010, nr. 3.328/3/2010 și nr. 26.160/3/2010, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Tribunalul București — Secția a III-a civilă, din oficiu, în cauze civile având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 419/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Adrian Băltărețu și Nicolae-Marius Băltărețu într-o cauză civilă având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, prin care a fost plafonat cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite, restrânge dreptul stabilit de Legea nr. 221/2009 și încalcă regula constituțională prevăzută de art. 52 în ceea ce privește acoperirea integrală a prejudiciului. Cuantificarea prejudiciului moral rezultat din condamnarea pe motive politice sau supunerea la măsuri administrative este obligația și atributul

exclusiv al justiției, instanța de judecată fiind suverană ca, după administrarea probatoriului adecvat, să statueze în echitate asupra sumelor acordate. Intervenția legiuitorului printr-o modificare legislativă adoptată pe parcursul unui litigiu poate fi apreciată ca un obstacol de drept pentru una din părți, mai ales prin aceea că reprezintă un element de imprevizibilitate, ce aduce atingere dreptului substanțial dedus judecății. Invocând aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Tribunalul București — Secția a III-a civilă arată că limitarea sumelor acordate cu titlu de despăgubire este de natură a favoriza poziția procesuală a statului, în calitate de pârât în cauzele deduse judecății, ceea ce afectează justul echilibru care trebuie să existe între reclamant și pârât. Prin plafonarea despăgubirilor pe considerentul „impactului asupra bugetului”, se încalcă astfel dreptul la un proces echitabil, precum și regulile fundamentale privind înfăptuirea justiției, în special independența judecătorilor.

De asemenea, dispoziția tranzitorie cuprinsă în art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 contravine principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, și generează discriminări în cadrul aceleiași categorii de persoane, în funcție de existența sau inexistența unei hotărâri judecătorești definitive, fără a fi respectat raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Astfel, există persoane care au obținut deja despăgubiri, în temeiul Legii nr. 221/2009, nemodificată, iar persoanele care au obținut în primă instanță despăgubiri sau vor introduce în viitor acțiuni similare vor obține despăgubiri plafonate în raport cu cele deja acordate până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Totodată, consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost adoptată cu încălcarea interdicțiilor privind modificarea Legii nr. 221/2009, lege organică.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, deoarece excedează competenței executivului cuantificarea unor drepturi fundamentale, iar prin introducerea unor plafoane privind despăgubirile ce pot fi acordate pentru prejudiciul moral, se lipsește de eficiență puterea de apreciere a instanței judecătorești. Prin dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 se instituie un regim discriminatoriu între persoanele care au obținut deja hotărâri definitive, conform cărora statul român a fost obligat la plata unor despăgubiri într-un quantum mult mai mare decât cel stabilit prin ordonanță, și persoanele îndreptățite care vor introduce, în viitor, cereri de chemare în judecată și care vor beneficia doar de o despăgubire limitată la anumite sume.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de partea Aristide Buzuloiu la Dosarul nr. 3.880D/2010, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși, potrivit încheierilor de sesizare, acesta îl constituie dispozițiile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, în realitate, autorii excepției critică doar dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență, astfel că instanța constituțională urmează să se pronunțe numai asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „*Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».*”;

— Art. II: „*Art. II. — Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 115 privind delegarea legislativă și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție, privind dreptul la respectarea bunurilor, și ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din

15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. În acest sens, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este motivată de urgența și necesitatea reglementării „unor măsuri pentru instituirea unui regim echitabil în acordarea despăgubirilor privind condamnările cu caracter politic pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”.

Totodată, Curtea a observat că tratamentul juridic diferit aplicat persoanelor care solicită despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare este determinat de celeritatea cu care a fost soluționată cererea de către instanțele de judecată, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci reprezintă un act normativ cu dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece este afectat un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit prin art. 16 alin. (1) din Constituție.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căroră, „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

În aceste condiții, Curtea constată că, în prezenta cauză, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în dosarele nr. 27.870/3/2009, nr. 15.524/3/2010, nr. 6.603/3/2010, nr. 3.328/3/2010 și nr. 26.160/3/2010, precum și de Ioan Adrian Băltărețu și Nicolae-Marius Băltărețu în Dosarul nr. 419/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 763

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale ordonanței de urgență, în ansamblul său, excepție ridicată de Emilian Oancea în Dosarul nr. 3.794/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.952D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 4.014D/2010, nr. 4.019D/2010 și nr. 4.232D/2010, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Arghira Florea în Dosarul nr. 629/91/2010 al Curții de Apel Galați — Secția civilă, de Gheorghe Bunghez în Dosarul nr. 3.631/91/2009 al Curții de Apel Galați — Secția civilă și de Floarea Popescu și Marișca Chitroceanu în Dosarul nr. 2.503/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.952D/2010, nr. 4.014D/2010, nr. 4.019D/2010 și nr. 4.232D/2010, având în vedere obiectul identic al acestor cauze.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.014D/2010, nr. 4.019D/2010 și nr. 4.232D/2010 la Dosarul nr. 3.952D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.794/91/2009 și prin Încheierea din 7 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.503/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și ale ordonanței în ansamblul său.**

Excepția a fost ridicată de Emilian Oancea și de Floarea Popescu și Marișca Chitroceanu în cauze civile având ca obiect cererile de acordare de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 7 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 629/91/2010 și prin Încheierea din 9 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.631/91/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale ordonanței în ansamblul său.**

Excepția a fost ridicată de Arghira Florea și Gheorghe Bunghez, cu prilejul soluționării apelurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 250 din 15 aprilie 2010 și a Sentinței civile nr. 140 din 2 martie 2010, pronunțate de Tribunalul Vrancea în cauze civile având ca obiect cererile de acordare de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, prin care a fost plafonat cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite, a fost adoptată fără a exista o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și fără ca urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Guvernul a adoptat ordonanța de urgență a cărei constituționalitate se solicită a fi examinată cu depășirea abilității conferite de Parlament prin Legea nr. 138/2010.

Prin stabilirea unor limite superioare fixe ale sumelor ce pot fi acordate ca despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite, Guvernul a intervenit asupra prerogativelor ce revin exclusiv instanței de judecată și a obligat instanța ca, indiferent de întinderea prejudiciului moral constat, să diminueze cuantumul despăgubirilor la o valoare de maximum 10.000 de euro. Se încalcă astfel principiul separației puterilor în stat și principiile generale de drept privind repararea prejudiciului rezultat dintr-o faptă ilicită.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dreptul la un proces echitabil, în situația în care persoane care au suferit condamnări politice diferite urmează să beneficieze de despăgubiri în același cuantum. De asemenea, ordonanța menționată este neconstituțională, deoarece cuantumul despăgubirilor acordate de instanță este influențat de calitatea persoanei care a formulat acțiunea — persoana condamnată sau succesorii acesteia.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă își exprimă opinia în sensul că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu sunt neconstituționale, legiuitorul având dreptul să stabilească nivelul despăgubirilor acordate pentru condamnările politice.

Curtea de Apel Galați — Secția civilă, în Dosarul nr. 629/91/2010, își exprimă opinia în sensul caracterului întemeiat al excepției, iar în Dosarul nr. 3.631/91/2009, instanța judecătorească apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate formulată în raport de art. 115 alin. (4) din Constituție și ca întemeiată critica raportată la art. 115 alin. (1) și (2), art. 1 alin. (4) și art. 21 alin. (3) din Constituție. Prin crearea unor situații juridice discriminatorii față de persoanele care sunt în aceeași situație se încalcă și principiul egalității în drepturi.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși, potrivit încheierilor de sesizare, acesta îl constituie dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale ordonanței de urgență în ansamblul său, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, în realitate, autorii excepției critică doar dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență, astfel că instanța constituțională urmează să se pronunțe numai asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „*Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*
3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.»;*

— Art. II: „Art. II. — *Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 115 alin. (1), (2) și (4) privind emiterea ordonanțelor și condițiile adoptării ordonanțelor de urgență, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. În acest sens, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este motivată de urgența și necesitatea reglementării „unor măsuri pentru instituirea unui regim echitabil în acordarea despăgubirilor privind condamnările cu caracter politic pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”.

Totodată, Curtea a observat că tratamentul juridic diferit aplicat persoanelor care solicită despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare este determinat de celeritatea cu care a fost soluționată cererea de către instanțele de judecată, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o

hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci reprezintă un act normativ cu dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece este afectat un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit prin art. 16 alin. (1) din Constituție.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

În aceste condiții, Curtea constată că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Emilian Oancea în Dosarul nr. 3.794/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă, de Arghira Florea în Dosarul nr. 629/91/2010 al Curții de Apel Galați — Secția civilă, Gheorghe Bunghez în Dosarul nr. 3.631/91/2009 al Curții de Apel Galați — Secția civilă și de Floarea Popescu și Marișca Chitroceanu în Dosarul nr. 2.503/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 769

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminat” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.362/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.328D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.362/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminat” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu permit administrarea unui probatoriu complet, singura probă admisă fiind cea cu înscrisuri, iar procedura de judecată a cererilor formulate potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 creează un dezavantaj vădit debitorului, care se vede pus în imposibilitatea de a se apăra în mod adecvat și temeinic, astfel cum se întâmplă în cazul acțiunilor judecate potrivit dreptului comun.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 6: „(1) *Cererea introdusă potrivit prevederilor art. 5 cuprinde:*

a) *numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului;*

b) *numele și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul certificatului de înmatriculare în registrul comerțului, codul fiscal și contul bancar;*

c) *suma ce face obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligațiilor de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plata și orice element necesar pentru determinarea datoriei;*

d) *semnătura creditorului,*

(2) *La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.*

(3) *Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță.*”;

— Art. 7: „(1) *Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.*

(2) *Când creditorul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul sau sediul părâtului, președintele instanței va dispune citarea acestuia prin*

publicitate. Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau într-un ziar de largă circulație se fac cu 5 zile înainte de data fixată pentru judecată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(4) În citație se va preciza că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare, debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică. În cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.”;

— Art. 9: „(1) Sub sancțiunea decăderii, debitorul poate contesta creanța prin întâmpinare.

(2) În cazul în care debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă această contestație este întemeiată.

(3) În cazul în care contestația este întemeiată, instanța va respinge cererea creditorului printr-o încheiere irevocabilă. În această situație, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun.”;

— Art. 10: „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă debitorul recunoaște o parte a pretențiilor creditorului, instanța emite o ordonanță de plată parțială pentru suma ce corespunde părții necontestate a creanței, stabilind termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței de plată. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) Ordonanța de plată se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare și art. 124 alin. (2) — Înfăptuirea justiției*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții de lege, exemplu fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 6, 7, 9 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminare” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.362/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că hotărârea se va pronunța fără ca acesta să fi analizat toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Or, este de menționat că, potrivit reglementărilor legale, creanța este certă atunci când asupra acesteia nu există nicio îndoială și, prin urmare, nu poate fi practic contestată. De exemplu, ar fi aproape imposibil ca debitorul obligației să conteste o factură fiscală câtă vreme a semnat de primirea acesteia.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, se constată că prevederile din ordonanță criticate de autoarea excepției nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 777

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, excepție ridicată de Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ, din oficiu, în Dosarul nr. 3.087/175/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Prim-magistrat-asistent referă că partea Garda Financiară — Secția Alba a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public arată mai întâi că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, textul de lege criticat a fost modificat prin Legea nr. 89/2010, astfel încât, în parte, criticile formulate au rămas fără obiect. În continuare, examinând acest text în raport cu dispozițiile art. 16 din Constituție și văzând că în materie contravențională se instituie un regim sancționator mai aspru (cât privește confiscarea) decât în materie penală, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, în măsura în care confiscarea operează în această materie fără un examen de proporționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 275/R/2010 din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.087/175/2009, **Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin legiferarea confiscării mijlocului de transport utilizat pentru săvârșirea contravenției se încalcă dreptul de proprietate al persoanei, întrucât confiscarea privește mijlocul

de transport folosit, indiferent de titularul dreptului de proprietate al acestora. Astfel, confiscarea autovehiculului fără alte elemente de circumstanțiere a acestei măsuri încalcă modul egal în care statul trebuie să trateze proprietatea privată prin măsurile legislative pe care le adoptă. În plus, din compararea regimului juridic al confiscării în cazul contravenției și infracțiunii, raportat la prevederile coroborate ale art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, reiese, în opinia instanței, „tratamentul juridic inegal al acestei măsuri, fiind chiar mai grav în cazul săvârșirii unei fapte cu pericol mai mic — contravenția, decât al infracțiunii”, ceea ce determină, de asemenea, încălcarea tratamentului egal la care trebuie supusă proprietatea privată de către lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 27 februarie 2006, care aveau, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, următorul cuprins: „(1) *Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează după cum urmează:*

[...] e) transportul în scop comercial al cerealelor sau al produselor de panificație, neînsoțite de documentele prevăzute de lege care să justifice proveniența licită a acestora, cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei, confiscarea mărfii și a mijlocului de transport marfă utilizat în acest scop.”

Ulterior invocării excepției, dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 89/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2009 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2010, astfel că în prezent au următorul cuprins: „(1) *Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează după cum urmează:*

[...] e) transportul în scop comercial al cerealelor sau al produselor de panificație, neînsoțite de documentele prevăzute

de lege care să justifice proveniența licită a acestora, cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei, confiscarea mărfii și a mijlocului de transport marfă utilizat în acest scop, dacă acesta aparține contravenientului sau dacă nu există contract legal de căraușie.”

Instanța de judecată, care a ridicat excepția de neconstituționalitate din oficiu, consideră că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, cu raportare la art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 au fost modificate prin Legea nr. 89/2010. Întrucât, în actuala redactare, soluția legislativă criticată nu mai subzistă, textul ce face obiectul excepției fiind, de altfel, modificat chiar în sensul arătat în

motivarea autorului, criticile formulate din această perspectivă au rămas fără obiect.

În ceea ce privește criticile fundamentate pe compararea domeniului penal și a celui contravențional, respectiv a regimului juridic al sancțiunii confiscării stabilit prin reglementările de referință în cele două materii, acestea nu pot face obiectul examinării Curții. Sub acest aspect, Curtea a reținut în mod constant în jurisprudența sa că „examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelu text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele”. (de exemplu, Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011).

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, excepție ridicată de Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ, din oficiu, în Dosarul nr. 3.087/175/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 525238